

ΙΑ ΑΘΑΝΑΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Le vie ΚΟΠΕΡΦΙΛΝΤ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Διέκρινα, μεταξύ των άλλων, τον Ούρια Χήπ, ντυμένο στα μαύρα και γεμάτο ταπεινότητα. Μου είπε, όταν του έσφιξα το χέρι, πως ήταν υπερήφανος γιατί τον αναγνώρισα και πως ήταν πολύ υποχρεωμένος για την καταδεκτικότητα μου. Θά εϋχόμουν ή εϋγνωμοσύνη του να ήταν λιγότερο θερμή, γιατί από τη στιγμή εκείνη, όλο το θράδυ, δεν έπαψε να τριγυρίζει κοντά μου και δεν μπορούσα ν' αλλάξω δυο λέξεις με την 'Αγνή, χωρίς να δώ πίσω μίς τα σμμένα του μάτια και την πελιδνή του όψι.

Υπήρχαν ακόμα και μερικοί άλλοι καλεσμένοι, ίσιοι και μονοκόμματοι όλοι σαν σανίδες. Μά ένας απ' αυτούς τράβηξε την προσοχή μου πριν ακόμα μπή μέσα, από τη στιγμή που άκουσα να τον αναγγέλλουν: «Ο κ. Τρήντλ!...» Η σκέψι μου πήγε αμέσως στον Τρήντλ που είχα συμμαθητή μου στο λύκειο Σάλεμ. «Είπε τάχα ο Τόμμυ, σκέφθηκα, ο Τόμμυ που είχε τη μανία να ζωγραφίζει σκελετούς στα τετράδιά του;»

Έτσι περίμενα με μεγάλη ανυπομονησία αυτόν τον κ. Τρήντλ να μπή μέσα. Και είδα σε λίγο ένα νέο με παρουσιαστικό σοβαρό και με ντύσιμο μέτριο, με μαλλιά κωμικά και μάτια κάπως υπερβολικά μεγάλα. Έξαφανίστηκε όμως τόσο γρήγορα σε μία σκοτεινή γωνιά του σαλονιού, ώστε με δυσκολία κατάρθωσα να τον εξετάσω λεπτομερέστερα. Γά κατάφερα ωστόσο έτσι και βεβαιώθηκα ότι πραγματικά ήταν ο παλιός μου συμμαθητής.

Πλησίασα τότε τον κ. Βάρτερμπρουκ και του το είπα.

— «Α! αλήθεια; Έκανε εκείνος αδιάφορα. Όστε ο Τρήντλ ήταν συμμαθητής σας; Καθόλου άπίθανον...»

— Ναι, του απάντησα κυττάζοντας προς το μέρος του Τρήντλ. Πηγαίναμε μαζί στο λύκειο Σάλεμ. Ήταν για μένα ένας λαμπρός φίλος.

— «Ω! ναι! Ο Τρήντλ είχε καλός νέος, έκανε ο κ. Βάρτερμπρουκ συγκαταβατικά, πολύ καλός νέος!»

— Τι περίεργη σύμπτωση! είπα.

— Κι' αυτό που την κάνει ακόμα πιο περίεργη, μου απάντησε ο οικοδεσπότης, είναι ότι ο Τρήντλ δεν ήταν στην αρχή μεταξύ των καλεσμένων μας. Τον καλέσαμε μόλις σήμερα το πρωί, όταν μάθαμε πως ένας άλλος καλεσμένος μας, ο αδελφός της κ. Σπίκερ είν' άρρωστος και δε θα μπορούσε νάρθ. Ξέρετε, κύριε Κόπερφιλντ, ο αδελφός της κ. Σπίκερ είναι τέλειος τζέντλεμαν.

— Δεν αμφισβάλλω! ψιθύρισα αν και πρώτη φορά άκουγα να γίνεται λόγος γι' αυτό τον κύριο.

«Επειτα ζήτησα πληροφορίες για το έπαγγελμα του Τρήντλ.

— Ο Τρήντλ, μου απάντησε ο κ. Βάρτερμπρουκ, προετοιμάζεται για να γίνει δικηγόρος. Ναι, είν' ένας λαμπρός νέος που δεν έχει άλλον έχθρο απ' τον εαυτό του.

— Πώς; Έκανα, λυπημένος γι' αυτό που άκουγα.

— Θεέ μου! Έκανε ο κ. Βάρτερμπρουκ, δαγκώνοντας τα χείλη του και παίζοντας σαν νεόπλουτος με την αλυσίδα του ρολογιού του. Έχω τη γνώμη πως είναι από τους ανθρώπους εκείνους που δεν ξέρουν ν' αναδειχθούν. Ναι, έχω τη γνώμη ότι δεν θα τα καταφέρει ποτέ να κερδίσει περισσότερες από πεντακόσιες λίρες. Τον Τρήντλ μου τον σύστησε κάποιος συνάδελφός μου. Θεέ μου! ναι, δεν το αρνούμαι πως έχει κάποιο ταλέντο να ετοιμάζει μια δικογραφία και να εκθέτη καθαρά μια υπόθεση γραπτώς. Του δίνω μάλιστα κάθε τόσο μια υπόθεση σπουδαία, — σπουδαία γι' αυτόν έννοείται — Θεέ μου, ναι...

Πρόσεξα το ύφος της υπερτάτης ικανοποίησής με το όποιο ο κ. Βάρτερμπρουκ πετούσε τη φρασούλα: «Θεέ μου! ναι». Ο τόνος με τον όποιο την πρόφερε ήταν τόσο έκφραστικός ώστε συλλογιζόταν κανείς αμέσως ότι ο άνθρωπος αυτός είχε γεννηθεί με μια σκάλα στο χέρι, που της σκαρ-

φάλωσε επιδέξια όλα τα σκαλοπάτια και φτάνοντας στην κορυφή του τείχους, άρχισε να κυττάζει με βλέμμα φιλοσοφικό και προστατευτικό τους ανθρώπους που ποδοπατούν κάτω στα χαρακώματα...

Αυτές τις σκέψεις έκανα όταν μάς προσκάλεσαν να καθήσουμε στο τραπέζι. Ο κ. Βάρτερμπρουκ πρόσφερε το μπράτσο του στη θεία του 'Αμλέτου κι' ο κ. 'Ανρϋ Σπίκερ το δικό του στην κ. Βάρτερμπρουκ. Η 'Αγνή, που έλπιζα να ήμουν ο καθαλλιέρος της, έπεσε σ' έναν νεαρό με ήλιθιο χαμόγελο και με πόδια πετεινού. Οί νεώτεροι απ' τους καλεσμένους, δηλαδή ο Ούρια, ο Τρήντλ κι' εγώ, κατεθήκαμε στην τραπεζαρία πίσω απ' τους άλλους σαν όπισθοφυλακή. Στη σκάλα, είχα την τύχη ν' αναγνωριστώ από τον Τρήντλ, που έδειξε μεγάλη χαρά γιατί με ξανάβλεπε, ενώ ο Ούρια Χήπ συστρεφόταν κοντά μας με τόση δουλικότητα κι' ευχαρίστησι, ώστε για μια στιγμή μοιρθε να τον γκρεμίσω από τη σκάλα. Ο Τρήντλ κι' εγώ χωριστήκαμε στο τραπέζι, γιατί μάς είχαν τοποθετήσει σε δυο αντίθετες άκρες, αυτόν πλάι σε μια κυρία χοντρή, ντυμένη με βελούδα γκρενά, και μένα κοντά.

Το γεύμα θάσθηξε πολλή ώρα κ' η συζήτησις περιστρεφόταν διαρκώς γύρω από την αριστοκρατία και τη ράτσα. Ο κ. Βάρτερμπρουκ μάς είπε είκοσι τουλάχιστον φορές πως, αν είχε μία πρόληψι, ήταν της ράτσας.

Έτσι δεν έβλεπα την ώρα τότε να τελειώσουμε και ήμουν πραγματικά εύτυχής όταν καμιά φορά σηκωθήκαμε απ' το τραπέζι και μπόρεσα να πάω να συναντήσω την 'Αγνή, να κουβεντιάσω μαζί της σε μια γωνιά και να της συστήσω τον Τρήντλ, ο όποιος δείχτηκε δειλός, μά ευχάριστος και τόσο καλό παιδί όσο κι' άλλοτε. Έφευγε την άλλη μέρα για ένα μήνα, γι' αυτό απέχωρησε νωρίς από τη συγκέντρωσι και δεν μπόρεσα να κουβεντιάσω μαζί του όσο θά ήθελα. Έμαθε με πολύ ενδιαφέρον ότι είχα ξαναβρή τον Στήρφορθ, και μίλησε γι' αυτόν με τόσο ένθουσιασμό, ώστε τον έβαλα να ξαναπή μπροστά στην 'Αγνή, τι σκεφτόταν για τον παλιό μας συμμαθητή. Μά η 'Αγνή περιωρίστηκε μόνο να με κυττάει και να κουνήσει ελαφρά το κεφάλι της.

Ήταν τόσο διαφορετική από όλους εκεί μέσα, ώστε χάριχα πολύ όταν μου είπε ότι θα ξαναγύριζε σε λίγες μέρες στο Καντέρμπουρυ, παρ' όλη τη θλίψι μου που θα τη χωρίζομαι τόσο γρήγορα. Γι' αυτό νόμισα πως είχα το δικαίωμα να φύγω τελευταίος απ' τους καλεσμένους. Κουβεντιάσαμε κι' έπειτα η 'Αγνή τραγούδησε. Κι' όλ' αυτά μου θύμιζαν τόσο γοητευτικά τα ευτυχισμένα χρόνια που περάσαμε μαζί στο παλιό σπίτι, του όποιου ήταν το στολίδι, ώστε θα περνούσα ευχαρίστως όλη τη νύχτα κοντά της. Μά όταν τα φώτα των σαλονιών άρχισαν να σβύνουν κ' είδα πως είχα μείνει τελευταίος, αναγκάστηκα να φύγω κι' εγώ παρά τη θέλησί μου. Ένοιωθα πιο πολύ από ποτέ ότι η 'Αγνή ήταν ο καλός μου άγγελος και την εύρισκα με το γαλήνιο της χαμόγελο και το γοητευτικό της πρόσωπο ωμορφότερη απ' τους άγγέλους.

Είπα πως όλος ο κόσμος είχε φύγει: μά όχι! Ο Ούρια είχε μείνει κι' αυτός και δεν είχε πάψει όλη τη νύχτα να στριφογυρίζει κοντά μας.

Φύγαμε μαζί κι' έτσι αναγκαστικώς θα κάναμε παρέα. Η συντροφιά του Ούρια δεν μου προκαλούσε καμιά ευχαρίστησι, μά, καθώς θυμήθηκα την παράκλησι της 'Αγνής, του πρότεινα νάρθ να πιή ένα φλυτζάνι τσάι στο σπίτι μου.

— «Ω! αλήθεια, κύριε Κόπερφιλντ, έκανε. Δεν θα ήθελα να νομίσετε ότι έπειδή είμαστε τώρα μαζί, είστε υποχρεωμένος να καλέσετε στο σπίτι σας ένα πρόσωπο άσημαντο σαν εμένα.

— Δεν είναι υποχρέωσις, του απάντησα. Θέλεις νάρθης;

— Με τη μεγαλύτερη ευχαρίστησι.

— Έ, λοιπόν! Δρόμο τότε...

Δέν μπορούσα νά ἐμποδίσω τόν ἑαυτό μου καί τοῦ μιλοῦσα λίγο ξερά. Πήραμε χωρίς πολλές κουβέντες τόν πιό σύντομο δρόμο κι' ἔβαν φτάσαμε στό σπίτι, γιά νά μή σκοντάψω στή σκάλα, ἀναγκάστηκα νά τόν πιάσω ἀπό τὸ χέρι. Μά ἡ ἐπαφή τοῦ κρύου κ' ὑγροῦ αὐτοῦ χεριοῦ μ' ἔκανε τόσο νά νομίζω ὅτι κρατοῦσα θάτραχο ὥστε λίγο ἔλειψε νά τόν παρατήσω καί νά φύγω. Ἡ σκέψι τῆς Ἀγνῆς ὅμως καί οἱ νόμοι τῆς φιλοξενίας κατανίκησαν τήν ἀηδία μου κι' ἔμπασα τόν Οὐρία στό διαμέρισμά μου. Ὅταν ἄναψα τὸ κερί, ἄρχισε νά κυττάζῃ μέ δουλικό θαυμασμό κι' ἔκστασι τὸ μέτριο σαλόνι μου. Κι' ὅταν ἔβαλα τὸν καφέ στή φωτιά, δείχτηκε τόσο συγκινημένος, ὥστε παρ' ὀλίγον νά τοῦ ἀδειάσω τὸ μπρίκι κατὰμουτρα.

— ὦ! κύριε Κόπερφιλντ, φώναξε, εἶνε δυνατόν νά ἔχετε τὴν καλωσύνη νά με σερβίρετε σεῖς; Ποτέ μου δέν θά φανταζόμουν ἕνα τέτοιο προῖμα! Μά τελευταίον μου συμ-

βαίνουν τόσα πράγματα πού ποτε δέν τὰ ἔλπιζα, ἀσήμαντος ἄνθρωπος καθὼς εἶμαι, ὥστε μοῦ φαίνεται πὼς ὁ οὐρανὸς θρέχει τὰ ἀγαθὰ του ἀπάνω στό κεφάλι μου.

Βλέποντάς τον καθισμένο στὸν καναπέ μου, μέ τὸ καπέλλο του καί τὰ γάντια του ἀφήμένα καταγῆς, μέ τὰ γόνατά του φερμένα κάτω ἀπ' τὸ πηγούνι του γιά νά συγκρατοῦν τὸ φλυτζάνι ἡπὺ στριφογύριζε ἀργὰ τὸ κουταλάκι του, βλέποντάς τον μέ τὰ κόκκινα μάτια του, μέ τ' ἀπογυμνωμένα βλέφαρα καί τὰ σὰν καψαλισμένα φρύδια του, ἀκούγοντας τὸν δυσάρεστο ἤχο πού ἔκαναν τὰ ρουθούνια του καθὼς ἔπαλλαν μέ τὸ ρυθμὸ τῆς ἀναπνοῆς του καί ἀντικρύζοντας τὸ φειδίσιο κυμάτισμα πὼς σάλευε κάθε τόσο τὸ κομμί του ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, αἰσθάνθηκα ὅτι ἔνοιωθα γι' αὐτὸν μιὰ θαυμάσια ἀπέχθεια κ' ἡ ἰδέα ὅτι ἦταν φιλοξενούμενός μου μοῦ προκάλεσε πραγματικὴ ναυτία. Ἡ μὲν ἄλλωστε πολὺ νῆος τότε καί

— Κύριε Κόπερφιλντ, νά σὰς γνωρίσω τὴν κόρη μου Ντόρα καί τὴν ἐξαιρετὴ φίλη τῆς!

δέν μπορούσα νά κρύψω τις έντυψεις μου.

— Θ' άκούσατε ίσως νά γίνεται λόγος γιά κάποια μεταβολή στη θέσι μου; έξακολούθησε ό Ούρια.

— Ναι, έκανα αδιάφορα.

— "Α! τό φανταζόμουν πώς ή δεσποινίς 'Αγνή τό ήξερε! είπε μέ φλέγμα. Είμαι ευχαριστημένος πού μαθαίνω ότι τό ξέρει. "Ω! ευχαριστώ, κύριε Κόπερφιλντ!

Μου ήρθε νά του πετάξω μιά βούρτσά στο κεφάλι (αυτό τό πράγμα τουλάχιστον έβλεπα μπροστά μου) γιά νά τόν μάθω άλλη φορά νά μου τραβάη πληροφορίες, έστω και άσημαντες, πού άφορούσαν την 'Αγνή. Μά περιωρίστηκα νά πω τόν καφέ μου.

— Τί καλός προφήτης πού είχατε, κύριε Κόπερφιλντ! έξακολούθησε ό Ούρια. "Α! ναι, τί καλός προφήτης! Θυμάστε πού μου είχατε πη κάποτε ότι θά κατώρθωνα ίσως νά γίνω μιά μέρα συνέταιρος τοῦ κ. Γουίκφιλντ, κι' ότι στό γραφείο του θά κρεμούσε την έπιγραφή: «Γουίκφιλντ και Χήπ»; "Εσείς χωρίς άλλο τό έχετε ξεχάσει, κύριε Κόπερφιλντ, μά όταν είνε κανείς ταπεινός σάν έμένα, διατηρεί τέτοιες άναμνήσεις σάν άληθινούς θησαυρούς.

— Θυμάμαι πράγματι ότι σου είχαν πη κάτι τέτοιο, είπα, μά ασφαλώς δέν τό πίστευα καθόλου τότε...

— Και ποίος θά μπορούσε νά τό πιστέψη, κύριε Κόπερφιλντ; φώναξε ό Ούρια. Κι' όμως ή βουλές της θείας Προνοίας είνε άνεξερεύνητες. Είμαι ευτυχής όταν σκέφτωμαι πώς διαλέχτηκα γιά νά βοηθήσω τόν κ. Γουίκφιλντ, κι' ίσως μάλιστα νά τόν βοηθήσω ακόμα περισσότερο στό μέλλον. Τί άξιος άνθρωπος, κύριε Κόπερφιλντ, μά και πόσο άπερίσκεπτος ύπήρξε!

— Λυπάμαι πολύ πού τό μαθαίνω αυτό! είπα.

— Ναι, είνε λυπηρό, κύριε Κόπερφιλντ! άπάντησε ό Ούρια. Λυπηρό προπάντων γιά τη δεσποινίδα 'Αγνή. Δέν θά τό θυμάστε ίσως, κύριε Κόπερφιλντ, μά είχατε πη κάποτε πώς είνε άξία τοῦ θαυμασμοῦ όλων, και σάς ευχαρίστησα μάλιστα πολύ γι' αυτό. Τό θυμάστε, κύριε Κόπερφιλντ;

— Ναι, τοῦ άπάντησα ξερά.

— "Ω! πόσο μέ κάνετε ευτυχισμένο! φώναξε. "Όσο σκέφτομαι ότι έσείς κάνατε νά ξεπεταχτή ή πρώτη λάμψη της φιλοδοξίας στην καρδιά μου την τόσο ταπεινή κι' ότι δέν τό ξεχάσατε... "Ω! θά μέ συγχωρήσετε άν σάς ζητήσω ένα δεύτερο φλυτζάνι καφέ...

"Ο τόνος μέ τόν όποιο μίλησε γι' αυτή τη λάμψη της φιλοδοξίας και τό αλλόκοτο θέλημα πού μου έρριξε συγχρόνως, στάθηκαν τόσο διαφωτιστικά γιά μένα, ώστε άνασκήρτησα. "Ωστόσο τοῦ σερβίρισα και δεύτερο φλυτζάνι καφέ.

"Αρχισε νά τόν πίνω χωρίς νά μιλάη. Τέλος, έπειτ' από μιά παρατεταμένη σιωπή τόν ρώτησα;

— "Όστε ό κ. Γουίκφιλντ πού άξίζει πεντακόσιους ανθρώπους σάν και σένα, κύριε Χήπ, ήταν άπερίσκεπτος;

— Πολύ άπερίσκεπτος, κύριε Κόπερφιλντ, άπάντησε ό Ούρια μ' ένα μικρό στεναγμό. Πολύ άπερίσκεπτος. Μά, σάς παρακαλώ, λέγετέ με άπλως Ούρια, όπως τόν παλιό καλό καιρό.

— "Εστω, Ούρια! είπα μέ κάποια δυσκολία

— Ευχαριστώ, ευχαριστώ, κύριε Κόπερφιλντ! μου άπάντησε μέ διάχυσι. "Α! μου φαίνεται όταν μέ λέτε Ούρια, πώς άκούω νά χτυπάνε ή καμπάνες της νεότητός μας!... Σας ζητώ συγγνώμη... Τί έλεγα;

— Μιλούσατε γιά τόν κύριο Γουίκφιλντ.

— "Α! ναι, είνε αλήθεια... Ναι, διέπραξε μεγάλες άπερίσκεψίες, κύριε Κόπερφιλντ... Αυτό είν' ένα ζήτημα, γιά τό όποιο δέν θά μιλήσω ποτέ μέ κανέναν άλλο έκτός από σας. Και μέ σας ακόμα μόλις θά τό θίξω. "Αν όποιοσδήποτε άλλος, κύριε Κόπερφιλντ, ήταν στη θέσι μου κατά τά τελευταία χρόνια, ή τύχη τοῦ κυρίου Γουίκφιλντ θά βρισκόταν στα χέρια του! Ναι, θά βρισκόταν στα χέρια του! είπε ό Ούρια πολύ άργά, στηρίζοντας μέ δύναμι τό χέρι του στό τραπέζι.

"Αν τόν έβλεπα νά βάζη τό βρωμερό πόδι του επάνω στο κεφάλι τοῦ κ. Γουίκφιλντ, δέν θά τόν συχαινόμουν περισσότερο.

— "Ω! ναι, κύριε Κόπερφιλντ, έξακολούθησε μέ φωνή, γλυκειά πού έρχόταν σέ χτυπητή αντίθεσι μέ την χειρονομία του. Ναι, άν ήταν άλλος στη θέσι μου, δέν ύπάρχει άμφιβολία πώς ό κ. Γουίκφιλντ θά καταστρεφόταν, θ' άτιμαζόταν, και τά λοιπά. "Ο κ. Γουίκφιλντ τό ξέρει καλά. Είμαι τό ταπεινό όργανο της θείας προνοίας, τό προσωρισμένο νά τόν βοηθήση, και γι' αυτό και εκείνος μέ εξυψώνει σέ μιά θέσι πού δέν είχα ποτέ μου τολμήσει νά την έλπίσω. Τί ευγνω-

μοσίνη πού τοῦ όφείλω...

Θυμώμαι πόσο ή καρδιά μου χτυπούσε από άγανάκτησι καθώς έβλεπα από την έκφρασι τοῦ ρυτιδωμένου του προσώπου πού τό χτυπούσε ή κοκκινάδα της φωτιάς, πώς έτοιμαζόταν νά μου κάνη καινούργιες έκμυστηρεύσεις...

— Κύριε Κόπερφιλντ, είπε σέ λίγο, μήπως θέλετε νά κοιμηήτε;

— "Όχι, κοιμάμαι πάντα άργά.

— Ευχαριστώ, κύριε Κόπερφιλντ. "Ανυψώθηκα πολύ πάνω από την ταπεινή μου θέσι από τότε πού γνωριστήκαμε, μά είμαι πάντα ταπεινός κι' έλπίζω νά μείνω έτσι και στο μέλλον! Δέν θά θέσετε έν άμφιβολω την ταπεινότητά μου, άν σάς κάνω μιά μικρή έκμυστήρευσι;

— "Ω! καθόλου, είπα μέ μιά προσπάθεια.

— Ευχαριστώ! ("Εβγαλε τό μαντήλι του κι' άρχισε νά σκουπίζη τις ιδρωμένες παλάμες του). "Η δεσποινίς 'Αγνή, κύριε Κόπερφιλντ...

— "Ε, λοιπόν, Ούρια;

— "Ω! πόσο ευτυχισμένο μέ κάνετε, λέγοντάς με Ούρια τόσο αυθόρμητα, φώναζε άναπηδώντας σάν ψάρι έξω από τό νερό. Σας φάνηκε ωραία άπόψε ή δεσποινίς 'Αγνή, κύριε Κόπερφιλντ;

— Μου φάνηκε, όπως πάντα, πολύ άνώτερη από τό περιβάλλον της, ύφ' όλας τάς έπόψεις.

— "Ω! ευχαριστώ! Είνε τόσο άληθινό αυτό! φώναξε. "Ω! ευχαριστώ άπείρως γι' αυτό πού μου λέτε!

— Γιατί μ' ευχαριστείς; τόν ρώτησα περήφανα. Δέν έχεις έσύ κανένα λόγο νά μ' ευχαριστής.

— "Ω κύριε Κόπερφιλντ! Μ' αυτό άκριβώς σχετίζεται ή μικρή έκμυστήρευσις πού θέλω νά σας κάνω. "Όσο ταπεινοί κι' άν είμαστε, ή μητέρα μου κι' έγώ, όσο φτωχικό κι' άν είνε τό σπίτι μας, φτωχικό μά τίμιο, ή εικόνα της δεσποινίδος 'Αγνης είνε χαραγμένη πριν από πολλά χρόνια στην καρδιά μου. "Ω, κύριε Κόπερφιλντ, μέ πόση τρυφερή άγάπη θά φιλούσα τό χώμα πού πατούν τά πόδια της 'Αγνης μου!

Μου πέρασε εκείνη τη στιγμή ή τρελλή ιδέα ν' άρπάξω την τοιμπίδα της φωτιάς πού ήταν κατακόκκινη και νά τοῦ την περάσω μέσ' από τό κορμί. "Η σκέψι της προσβολής πού έκανε στην εικόνα της 'Αγνης, ό θαυμασμός αυτού τοῦ τέρατος μέ τά κόκκινα μαλλιά, μου έφερνε ίλιγγο.

Ευτυχώς τό πρόσωπο τοῦ Ούρια εξέφραζε μέ τόση δύναμι την έμπιστοσύνη πού τοῦ έδινε ή έξουσία του στον κ. Γουίκφιλντ, ώστε αυτό έφτασε γιά νά ξαναφερη στη μνήμη μου την έπίμονη παράκλησι της 'Αγνης. Και τόν ρώτησα μέ μιά φαινομενική γαλήνη, γιά την όποία δέν θά θεωρούσα πρό δύο στιγμών τόν έαυτό μου ίκανό, άν είχε άνακοινώσει τά αισθήματά του στην ίδια την ένδιαφερομένη.

— "Ω! όχι, κύριε Κόπερφιλντ! διαμαρτυρήθηκε. Θεέ μου, όχι! Δέν μίλησα σέ κανένα γι' αυτό τό ζήτημα έκτός από σας... Βασίζω όλες μου τις έλπίδες στις ύπηρεσίες πού θά μέ δη ή δεσποινίς 'Αγνή νά προσφέρω στον πατέρα της (γιατί νομίζω ότι τοῦ είμαι πολύ χρήσιμος, κύριε Κόπερφιλντ) και στον τρόπο μέ τόν όποιο τόν ευκολύνω σέ όλα τά πράγματα και ξέρω νά τόν κρατάω στον καλό δρόμο. Είνε τόσο άφωτισμένη στον πατέρα της, κύριε Κόπερφιλντ, ώστε από άγάπη σ' αυτόν, θά δείξη στο τέλος λίγη καλωσύνη και σέ μένα.

"Η σκοτεινή μηχανορραφία τοῦ άθλίου ξετυλιγόταν σιγά σιγά μπροστά στα μάτια μου, κι' άναρωτιόμουν γιατί έκανε σ' έμένα αυτές τις έκμυστηρεύσεις...

— "Εξ άλλου δέν θιάζομαι καθόλου, κύριε Κόπερφιλντ. "Η 'Αγνή μου είνε τόσο νέα ακόμα... "Εχουμε όλο τόν καιρό μπροστά μας! "Ω! πόσο σας είμαι ύποχρεωμένος πού μ' άκούσατε τόσο ύπομονετικά... Πόσο σας ευχαριστώ!...

Μου άρπαξε τό χέρι (δέν τόλμησα νά τό τραβήξω) και, άφοῦ τό έσφίξε άναμεσα στα ύγρα δάχτυλά του, κύτταξε τό ρολόι του.

— Θεέ μου! είπε. Είνε μία περασμένη! ή ώρα περνάει τόσο γρήγορα μέ τις έξομολογήσεις! Και στη μικρή πανσιόν πού κατοικώ όλοι θά έχουν κοιμηή έδω και δύο ώρες.

— Λυποῦμαι πολύ, έκανα, μά δέν έχω παρά ένα κρεβάτι...

— "Ω! δέν πρόκειται γιά κρεβάτι, κύριε Κόπερφιλντ. Μά θά σας ένωχλούσα καθόλου άν ξαπλωνόμουν έδω μπροστά στη φωτιά;

— "Αν είν' έτσι, τοῦ είπα, πάρε έσύ τό κρεβάτι μου και θά πλαγιάσω έγώ μπρός στη φωτιά.

Μά απέκρουσε την πρότασί μου με τόσες διαμαρτυρίες, ώστε στο τέλος του έστρωσα μπρός στη φωτιά. Κατόπιν τον καληνύχτισα και τον άφησα να κοιμηθῇ.

Δέν θά ξεχάσω ποτέ μου αὐτή τὴ νύχτα. Στριφογύριζα στὸ κρεβάτι μου μετὰ τὴ σκέψι μου στὴν Ἀγνή καὶ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο καὶ ρωτῶντας τὸν ἑαυτὸ μου τί ἔπρεπε νὰ κάνω χωρὶς νὰ θρίσκω καμμιά ἀπάντησι. Ἄν ἀποκοιμιόμουν λίγες στιγμὲς, ἡ εἰκόνα τῆς Ἀγνῆς καὶ τοῦ πατέρα της μοῦ παρουσιαζόντουσαν μετὰ πρόσωπα τόσο ἱκετευτικά, ὥστε ἐνοιωθα ἕναν θαθὺ φόβο.

Ἡ νύχτα ἐκείνη ἦταν χωρὶς ἄλλο ἢ πιὸ ἐφιαλτικὴ νύχτα τῆς ζωῆς μου.

Ὅταν εἶδα τὸν Οὐρία νὰ φεύγῃ νωρὶς τὸ ἄλλο πρωτὶ (δόξα τῷ Θεῷ ἀρνήθηκε νὰ προγευματίσῃ μαζύ μου) μοῦ φάνηκε πὼς ἔπαιρνε τὰ σκοτάδια πίσω του. Καὶ πρὶν φύγω κι' ἐγὼ γιὰ τὸ γραφεῖο μου, παρακάλεσα ἐπίμονα τὴ σπιτονοικοκυρά μου ν' ἀνοίξῃ καλὰ τὰ παράθυρα γιὰ ν' ἀερίσῃ καὶ νὰ καθαρίσῃ καλὰ τὸ σαλόνι ποὺ τὸ εἶχε μολύνει ἡ παρουσία του.

XXVI

Δέν ξαναεἶδα τὸν Οὐρία ὡς τὴν ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Ἀγνῆς. Πῆγα στὸ σταθμὸ τοῦ λεωφορείου γιὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσω καὶ τὸν θρήκα κι' αὐτὸν ἐκεῖ γιατί θά ἔφευγε γιὰ τὸ Καντέρμπουρ μετὰ τὸ ἴδιο ἀμάξι. Στριφογύριζε ὅλη τὴν ὥρα κοντά μας, κι' ἔτσι δέν μπορέσαμε νὰ ποῦμε λέξι. Χωριστήκαμε λοιπὸν χωρὶς νὰ κατορθώσω νὰ τῆς πῶ τίποτε, γιὰ νὰ τὴν κάνω προφυλακτικὴ ἀπέναντι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Κ' ἡ μέρες κ' ἡ ὁδομάδες ἄρχισαν νὰ περνοῦν. Ἡμουν τώρα γραφεὺς στὸ γραφεῖο τῶν κ. κ. Σπένλοου καὶ Ζόρκινς. Μία μέρα ὁ κ. Σπένλοου, ὁ ὁποῖος μοῦ φερόταν μετὰ μεγάλη καλωσύνη μοῦ εἶπε πὼς θά ἦταν εὐτυχὴς ἂν πῆγαινα νὰ με φιλοξενήσῃ ἀπὸ τὸ Σάθβατ' ὡς τὴν Τρίτη στὸ ἐξοχικὸ τοῦ σπιτι, στὸ Νόργουντ. Τοῦ ἀπάντησα ὅτι ὅλη ἡ εὐτυχία καὶ ἡ τιμὴ θά ἦταν γιὰ μένα καὶ συμφωνήσαμε νὰ με πάρῃ καὶ νὰ με φέρῃ μετὰ τὸ ἀμάξι του.

Τὴν ἡμέρα ποὺ θά φεύγαμε ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ γραφείου μετὰ κύτταζαν μετὰ σεβασμὸ, γιατί ἕνα σωρὸ θρύλοι κυκλοφοροῦσαν γιὰ τὸ σπῆτι τοῦ κ. Σπένλοου στὸ Νόργουντ. Ὁ ἕνας μετὰ πληροφοροῦσε ὅτι ὁ κ. Σπένλοου ἔτρωγε μόνο σὲ πιάτα ἀπὸ πορσελάνη τῆς Κίνας, ὁ ἄλλος μοῦ εἶπε ὅτι στὸ τραπέζι του ἔπιναν μόνο σαμπάνια κι' ὁ ἄλλος ὅτι ἡ πολυτέλεια τοῦ σπιτιοῦ του ἦταν παραμυθένια.

Τὸ ταξίδι μας ἦταν ὑπέροχο καὶ τ' ἄλλα τοῦ ἀμαξιοῦ μᾶς ὠδήγησαν πολὺ γρήγορα στὴν κατοικία τοῦ κ. Σπένλοου. Ἐνας μαγευτικὸς κήπος ἀπλώνόταν γύρω ἀπ' τὸ σπῆτι καὶ μόλις τὸν ἀντίκρυσα, σκέφθηκα: «ἔδῳ θά κάνῃ τὸν περίπατό της ἡ δεσποινὶς Σπένλοου», γιατί ἤξερα πὼς ὁ προϊστάμενός μου, ποὺ ἦταν χῆρος, εἶχε μιά μοναχοκόρη. Τὸ σπῆτι ἦταν πρόσχαρο φωτισμένο.

— Ποῦ εἶνε ἡ δεσποινὶς Ντόρα; ρώτησε ὁ κ. Σπένλοου ἕναν ὑπηρέτη, μόλις μπήκαμε στὸν ἀντιθάλαμο.

— Ντόρα! εἶπα μέσα μου, τί γοητευτικὸ ὄνομα!

Περάσαμε σ' ἕνα γειτονικὸ δωμάτιο ποὺ θά ἦταν χωρὶς ἄλλο ἡ περίφημη τραπεζαρία ὅπου ἔτρωγαν μόνο σὲ κινέζικη πορσελάνη κι' ἔπιναν μόνο σαμπάνια. Ἐκεῖ, πρὶν ἀκόμα προχωρήσω μέσα, ἀκούσα τὸν κ. Σπένλοου νὰ μοῦ λέῃ:

— Κύριε Κόπερφιλντ, νὰ σᾶς γνωρίσω τὴν κόρη μου Ντόρα καὶ τὴν ἐξαιρετικὴ φίλη της!

Μόλις σήκωσα τὰ μάτια μου κι' ἀντίκρυσα τὴ δεσποινίδα Ντόρα, κατάλαβα πὼς ἡ τύχη μου εἶχεν ἀποφασιστῇ. Ἡμουν, ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ, αἰχμάλωτος, σκλάβος: ἀγαποῦσα τὴν Ντόρα Σπένλοου μετὰ χριτρελλας.

Μοῦ ἔκανε τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς πλάσματος αὐλοῦ, μιᾶς νεράιδας, μιᾶς σελφίδος, δέν ξέρω κι' ἐγὼ τί! Κάποιου πλάσματος ποὺ δέν τὸ εἶχε δὴ ποτὲ κανεὶς καὶ ποῦ ὅλος ὁ κόσμος τὸ ὠνευεόταν. Μέσα σὲ μιά στιγμὴ βρέθηκα στὸ θάθος τῆς ἀδύσσου: δέν στάθηκα καθόλου στὸ χεῖλος της γιὰ νὰ κυττάξω μέσα ἢ πίσω, μὰ ρίχτηκα μετὰ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω μετὰ

στὸν ὠκεανὸ τοῦ ἔρωτος, πρὶν ἀκόμα πῶ μιά λέξι στὴν Ντόρα.

Ἐξαφνα ἀπὸ τὴν ἑκστασί μου μ' ἀπέσπασε μιά φωνὴ πολὺ γνωστὴ ποὺ ἔλεγε:

— Ὅσο γιὰ μένα, ξέρω ἀπὸ καιρὸ τὸν κ. Κόπερφιλντ.

Δέν μιλοῦσε ἡ Ντόρα, ὅχι... Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶχε πῆ ἡ «ἐξαίρετη φίλη» της, ὅπως τὴν εἶχε ἀποκαλέσει ὁ κ. Σπένλοου καὶ ποὺ δέν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν μὲς Μύρστον!

Μοῦ φαίνεται πὼς δέν ξαφνιαστήκα καὶ πολὺ, ἀντικρύνοντας τὴν ἀδελφὴ τοῦ πατριοῦ μου. Τίποτε δέν μποροῦσε πειὰ νὰ με ξαφνιάσῃ, ἔπειτ' ἀπὸ τὸ θάμπωμα ποὺ μοῦ εἶχε προκαλέσει ἡ ὁμορφιά τῆς Ντόρας. Εἶπα μονάχα ἀπλᾶ:

— Τί κάνετε, μὲς Μύρστον;

Κι' ἐκείνη μοῦ ἀπάντησε:

— Πολὺ καλὰ.

— Τί κάνει ὁ κ. Μύρστον; ξαναρώτησα.

— Ὁ ἀδελφός μου εἶνε πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία του. Σᾶς εὐχαριστῶ.

Ὁ κ. Σπένλοου ξαφνιασμένος γιὰ τὴ γνωριμία μου μετὰ τὴν μὲς Μύρστον, ἔλαβε τότε τὸ λόγο καὶ εἶπε:

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς, Δαυῖδ, ποὺ βλέπω πὼς γνωρίζοσαστε μετὰ τὴν μὲς Μύρστον.

— Ἡ οἰκογένεια τοῦ κ. Κόπερφιλντ καὶ ἡ δική μου συγγενεύουν, τοῦ ἐξήγησε ἡ μὲς Μύρστον μετὰ μιά αὐστηρὴ ψυχρότητα. Τὸν ἤξερα ὅταν ἦταν παιδί. Τὰ γεγονότα μᾶς χωρὶσαν. Μὲ δυσκολία τὸν ἀναγνώρισα.

— Μὰ ἐγὼ θά σᾶς ἀναγνώριζα ὅπουδῆποτε, τῆς ἀπάντησα, γιατί αὐτὴ ἦταν ἡ καθαρὴ ἀλήθεια.

— Ἡ μὲς Μύρστον εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ δεχτῇ τὴ θέσι — ἂν μπορῶ νὰ τὴν πῶ ἔτσι — τῆς ἐμπιστῆς φίλης τῆς κόρης μου, εἶπεν ὁ κ. Σπένλοου. Ἐπειδὴ ἡ Ντόρα δυστυχῶς δέν ἔχει πειὰ μητέρα, ἡ μὲς Μύρστον εἶνε ἀρκετὰ καλὴ γιὰ νὰ τῆς χρησιμεύσῃ ὡς σύντροφος.

Ἐρριξα ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιά ματιὰ στὴ Ντόρα καὶ μιά ἐκφρασις γοητευτικῆς εἰρωνείας ποὺ εἶδα στὸ πρόσωπό της μ' ἔκανε νὰ καταλάβω ὅτι δέν ἐνοιωθε ἐξαιρετικὴ συμπάθεια γιὰ τὴ σύντροφό της.

Ἐξαφνα, ἕνα κουδοῦνι χτύπησε. Ὁ κ. Σπένλοου εἶπε πὼς ἦταν τὸ πρῶτο κουδοῦνι τοῦ γεύματος καὶ μετὰ ὠδήγησε στὴν κάμαρή μου γιὰ νὰ ντυθῶ.

Ἡ σκέψις νὰ ντυθῶ ἢ νὰ κάνω ὅ,τιδῆποτε στὴν κατάστασι τῆς ἐκστάσεως ποὺ θρискόμουν, μοῦ φαίνονταν πραγματικὰ γελοία. Κάθησα λοιπὸν μπροστὰ στὴ φωτιά κι' ἄρχισα νὰ ὀνειροπολῶ τὴν Ντόρα, τὴ θεία καὶ συναρπαστικὴ Ντόρα, τὰ λαμπρά της μάτια, τὸ ὑπέροχο κορμί της, τὸ καπιτσιόζο πρόσωπό της, τὴν ἀκατανίκητὴ γοητεία της!

Τὸ δεύτερο χτύπημα τοῦ κουδοῦνι, χτύπησε τόσο γρήγορα, ὥστε ἀναγκάστηκα νὰ ντυθῶ μετὰ διαβολεμένη ταχύτητα. Ὅταν ξανακατέβηκα, ἦσαν μερικοὶ καλεσμένοι στὸ σαλόνι καὶ ἡ Ντόρα κουβέντιαζε μ' ἕναν ἡλικιωμένο κύριο. Παρ' ὅλα τὰ πάλ्लευκα μαλλιά του καὶ τὸν τίτλο του τοῦ προπάππου — γιατί τὸν ἀκούσα νὰ μιλά γιὰ τὰ δισέγγονά του — τὸν ζήλεψα τρομερά.

Σὲ τί κατάστασι θρискόμουν! Ζήλευα ὅλο τὸν κόσμον! Ἡ ἰδέα ὅτι οἱ ἄλλοι καλεσμένοι συνδεόντουσαν μετὰ τὸν κ. Σπένλοου στενώτερα ἀπὸ μένα, μοῦ ἦταν ἀνυπόφορη. Ἐνοιωθα ἀληθινὸ μαρτύριο ἀκούγοντάς τους νὰ μιλοῦν γιὰ γεγονότα στὰ ὁποῖα δέν εἶχα παίξει κανένα ρόλο. Ἐνας φαλακρὸς κύριος μετὰ κεφάλι ποὺ γυάλιζε, μετὰ ρώτησε φιλικὰ στὸ τραπέζι ἂν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔβλεπα τὸ κτῆμα τοῦ κ. Σπένλοου. Ἐ, λοιπὸν ἐκείνη τὴ στιγμὴ, μοῦ ἦρθε μιά ἄγρια ἐπιθυμία νὰ τοῦ στρίψω τὸ λαρόγγι.

Δέν θυμᾶμαι πειὰ τοὺς συνδαιτημόνες, δέν ἔβλεπα παρὰ μόνον τὴ Ντόρα. Δέν ἔχω τὴν παραμικρὴ ἰδέα τί μᾶς σερβίρισαν στὸ τραπέζι, δέν ἔβλεπα παρὰ μόνον τὴ Ντόρα. Εἶχα τὴν καρδιά καὶ τὰ μάτια μου γεμάτα ἀπὸ τὴν Ντόρα κι' ἄφησα πέντ' ἔξη πιάτα νὰ περάσουν χωρὶς νὰ τ' ἀγγίξω καθόλου.

Ἡμουν καθισμένος πλάι της καὶ τῆς μιλοῦσα. Εἶχε τὴν πιὸ χαριτωμένη φωνούλα, τὸ πιὸ πρόσχαρο γέλιο καὶ τοὺς πιὸ γοητευτικὸς τρόπους. Ὅλα σ' αὐτὴν ἦσαν μικροσκοπικὰ καὶ θεῖα, ὅλα ἀπάνω της ἦσαν ὑπέροχα. (Ἀκολουθεῖ)

Προσεχῶς στὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ἡ καταπληκτικὴ ἱστορία μιᾶς ἐπικῆς βασιλίσσας τῶν ἐλληνικῶν θουνῶν ἐπὶ τουρκοκρατίας.

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΘΛΟΙ

ΧΡΥΣΩΣ ΤΗΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑΣ

ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΑΡΜΑΤΩΛΟΥ

ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΗ